

Кроки п'ятирічки

Розгортаючи всеародне соціалістичне змагання за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, за дострокове виконання п'ятирічного плану, трудящі республіки, товариства у повідовленні ЦСУ Української РСР, в першому півріччі 1970 року досягли нових рубежів у розвитку економіки, науки і культури, підвищенні народного добробуту.

План першого півріччя по обсягу реалізації продукції і випуску більшості найважливіших видів виробів перевиконано. Приріст промислового виробництва порівняно з відповідним періодом минулого року становить 8 процентів. Випуск продукції найважливіших галузей промисловості порівняно з першим півріччям 1969 року збільшився: в електротехніці — на 6 процентів, паливній промисловості — на 6 процентів, чорній і кольоровій металургії — на 5 процентів, хімічній і нафтохімічній промисловості — на 13 процентів, в машинобудуванні і металообробці — на 12 процентів.

На кінець півріччя за новою системою планування і економічного стимулювання працювало більш як 8 тисяч промислових підприємств, питома вага яких в усьому виробництві промислової продукції становила 94 проценти.

Продуктивність праці в промисловості зросла порівняно з відповідним періодом минулого року на 6,5 проценти. За цей рахунок одержано 61 процент аського приросту продукції. Прибуток збільшився порівняно з першим півріччям минулого року на 16 процентів, у тому числі по промисловості більш як на 16 процентів.

У повідомленні ЦСУ УРСР відзначається, що колгоспи і радгоспи республіки, незважаючи на труднощі, викликані великими дощами у західних і північних областях, організовано провели весняні польові роботи. План сівби ярих культур виконано. Площі посіву зернових культур порівняно з минулим роком збільшилися. Перевиконано план посіву кукурудзи на зерно, гречки, рису, соняшнику, овочевих та інших культур. Посіви площі всіх сільськогосподарських культур становили 32,7 мільйона гектарів. Зернових культур посіяно 16,5 мільйона гектарів — на 4 проценти більше, ніж торік.

Багато районів республіки розгортали збирання урожаю зернових культур.

Порівняно з минулим роком у колгоспах і радгоспах зросло поголів'я продуктивної худоби і птиці.

Державні централізовані капітальні вкладення в народне господарство республіки становлять близько 3,4 мільярда карбованців, або на 5 процентів більше, ніж у першому півріччі минулого року.

Середньомісячна грошова заробітна плата робітників і службовців становила близько 114 карбованців і збільшилася порівняно з відповідним періодом минулого року на 5 процентів. Заробітна плата з додаванням виплат і пільг з фондів соціального страхування становила 155 карбованців проти 148 карбованців у першому півріччі 1969 року. Оплата праці колгоспників підвищилася на 5 процентів.

Досягнуто дальших успіхів на транспорті, в торгівлі, житловому будівництві, в розвитку народної освіти і медичному обслуговуванні населення.

Загальна чисельність населення Української РСР на 1 липня 1970 року становила 47,2 мільйона чоловік.

(РАТАУ).

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ
ПРО ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ
КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ УКРАЇНИ

24 липня Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України продовжував свою роботу. Тривало обговорення доповіді члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК КП України тов. П. Ю. Шелеста «Про підсумки липневого (1970 р.) Пленуму ЦК КПРС і завдання Комуністичної партії України по дальшому розвитку сільського господарства».

У дебатах взяли участь товариші О. М. Мужичук — перший секретар Полтавського обкому партії, В. П. Єгоров — директор Северодонецького хімічного комбінату Ворошиловградської області, М. К. Кириченко — перший секретар Кримського обкому партії, П. О. Дорошенко — міністр сільського господарства УРСР, О. М. Андрєєв — перший секретар Черкаського обкому партії, М. І. Починок — перший секретар Волочиського району партії Хмельницької

області, О. О. Собко — директор Українського науково-дослідного інституту зрошувального землеробства, О. І. Іщенко — перший секретар Сумського обкому партії, О. С. Капто — перший секретар ЦК ЛКСМ України, В. М. Ремесло — директор Миронівського науково-дослідного інституту селекції і насінництва пшениці, Р. М. Лядов — перший секретар Краматорського міського обкому партії Донецької області, І. Й. Стафійчук — міністр заготівель УРСР.

Із заключним словом на Пленумі виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України тов. П. Ю. Шелест.

В обговореному питанні Пленум прийняв постанову.

На цьому Пленум ЦК КП України закінчив свою роботу.

НОВІ РУБЕЖІ СІЛЬСЬКИХ ТРУДІВНИКІВ УКРАЇНИ

23—24 липня в Києві проходив Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України. Він обговорив підсумки липневого Пленуму ЦК КПРС і завдання Комуністичної партії України по дальшому розвитку сільського господарства.

З доповіддю в цьому питанні виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України тов. П. Ю. Шелест. Він відзначив, що рішення липневого Пленуму ЦК КПРС сприйняті комуністами, усім українським народом як бойова програма дальшого розвитку сільськогосподарського виробництва. Накреслені партією заходи своєчасні і необхідні, вони продиктовані самим життям. Хлібороби республіки визначають свої конкретні завдання, своє місце у всенародній боротьбі за створення матеріально-технічної бази комунізму.

За останні роки, сказав далі доповідач, сільське господарство, безумовно, піднялося на вищий рівень свого розвитку. Позитивні зміни відбулися і в українському селі. Середньорічний валовий збір зерна за останні чотири роки становив 32,6 мільйона тонн.

Підсумки розвитку сільського господарства необхідно оцінювати, насамперед, з позиції задоволення зростаючих потреб країни в продуктах харчування і сировини для промисловості. Якщо виходити саме з цих позицій, то нинішній рівень колгоспного і радгоспного виробництва не можна вважати достатнім. У наступній п'ятирічці середньорічне виробництво хліба в країні повинно досягти 195 мільйонів тонн, у тому числі по Україні, — 40 мільйонів тонн.

Ключовою проблемою для республіки була і залишається зернова. З урахуванням заготівель по підвищених цінах у 1975 році необхідно довести надпланові закупки хліба до 15 мільйонів 725 тисяч тонн. Щоб успішно виконати це завдання і забезпечити створення необхідних фондів, треба в найближчі роки довести валовий збір зерна до 43 мільйонів тонн. Це означає, що його середньорічне виробництво повинно бути збільшене на 7,4 мільйона тонн або на 23 проценти. Ось чому, відзначалося в доповіді, у центрі уваги повинно бути підвищення врожайності зернових культур.

Завдання, які стоять перед сільським господарством республіки, — великі і напружені, та вони цілком реальні. Це підтверджує практика. За роки п'ятирічки в Херсонській області, наприклад, середньорічний збір зерна зріс на 24 проценти, врожайність — на 5,7 центнера з гектара. Добрих показників досягнуто в Хмельницькій, Ровенській, Львівській, Черкаській, Кіровоградській, Одеській та інших областях. У минулому році 3700 колгоспів і радгоспів, 157 районів рес-

публіки одержали по 25—30 центнерів зерна з гектара. Проте, є ще райони, господарства, які не виконують планів виробництва і заготівлі хліба. Виконання твердих планів, підкреслює тов. Шелест, повинно стати неухитним законом, і тут не може бути проявів лібералізму і примиренства до тих, хто порушує цей закон. Питання ставиться так, щоб кожне господарство змогло продати державі за п'ятирічку, як мінімум, 35 процентів зерна понад план.

Поряд із зростанням валових зборів озимої пшениці, необхідно більше вирощувати жита, ячменю, рису, проса, гречки, підвищити врожайність кукурудзи.

Республіка несе особливу відповідальність перед країною за виробництво цукру. За чотири роки п'ятирічки середньорічне виробництво цукрових буряків зросло на 37 процентів, урожай підвищився на 65 процентів і становить 264 центнери з гектара. За попередніми даними, за п'ятирічку буде вироблено понад 27 мільйонів тонн цукру, що становить 62 проценти загальносоюзного обсягу його виробництва.

Доповідач підкреслює, що успішне завершення нинішньої п'ятирічки повинно стати надійною базою для виконання завдань, поставлених липневим Пленумом ЦК КПРС. У нинішньому році передбачено одержати в республіці 37,1 мільйона тонн зерна. Необхідно зробити все, щоб це завдання безумовно виконати. Незважаючи на те, що в ряді районів республіки умови для вирощування зернових були складними, врожай у більшості областей чекають задовільний. На Україні вже зібрано зернові з площі 6,2 мільйона гектарів, що становить більш як половину їх посівів. Одержано в середньому по 25,1 центнера з гектара.

У наступній п'ятирічці встановлюються підвищені плани закупки продуктів тваринництва. Доповідач навів конкретні дані по республіці на 1975 рік. Необхідно забезпечити таке збільшення виробництва продуктів тваринництва, щоб кожний колгосп і радгосп щороку продавали понад план не менш як 8—10 процентів тваринницької продукції. Це завдання розв'язуватиметься шляхом дальшої концентрації та спеціалізації виробництва, створення великих механізованих ферм. У колгоспах і радгоспах республіки вже створено 94 ферми по відгодівлі великої рогатої худоби і 137 — по виробництву свинини. У цьому році стануть до ладу ще 73 тваринницьких комплекси.

За перше півріччя порівняно з відповідним періодом минулого року в республіці на 738 тисяч голів збільшилося поголів'я великої рогатої худоби, на 3,2 мільйона — свиней, на 285 тисяч —

овець і майже на 17 мільйонів — птиці. Перевиконано план продажу державі м'яса, молока, яєць. Необхідно, зазначається в доповіді, використати сприятливі діти умови для нарощування темпів виробництва тваринницької продукції, підвищення продуктивності громадського стада. Велике значення у цій справі набуває зміцнення кормової бази і дальше поліпшення племінної справи.

У новій п'ятирічці, вказується в доповіді, обсяг державних капітальних вкладень у сільське господарство республіки становитиме близько 8 мільярдів карбованців, що в 1,7 раза більше порівняно з нинішньою п'ятиріччю. Капітальні вкладення колгоспів, за попередніми даними, досягнуть майже 12 мільярдів карбованців.

Значне місце в доповіді зайняли питання хімізації та меліорації сільського господарства. В новій п'ятирічці передбачається, зокрема, ввести в дію зрошувальні системи на площі 400 тисяч і осушити 600 тисяч гектарів заболочених земель. З цією метою виділяється понад 2 мільярди карбованців — майже в два рази більше, ніж у попередній п'ятирічці. Значним резервом є мале зрошення.

У здійсненні завдань по технічному переозброєнню сільського господарства особлива відповідальність лежить на підприємствах тракторного і сільськогосподарського машинобудування. Вони повинні забезпечити своєчасне виконання замовлень колгоспів і радгоспів, нарощувати нові потужності, прискорити випуск досконаліших машин і механізмів, підвищити їх надійність і довговічність. У технічному оснащенні села повинні взяти активну участь всі промислові підприємства і будівельні організації незалежно від їх відомчої підлеглості. При цьому, що багато промислових колективів республіки ділом відгукнулися на рішення липневого Пленуму ЦК КПРС. Цим виявляється глибоке розуміння політики партії, патріотизм наших людей, піклування робітничого класу про потреби колгоспного селянства.

Великі і відповідальні завдання стоять перед сільськогосподарською наукою, яка має великі можливості. Наукові сили республіки повинні бути зосереджені на розв'язанні найактуальніших питань і завдань, що постають перед сільським господарством у світлі рішень липневого Пленуму ЦК.

Півмільйонна армія комуністів працює в колгоспах і радгоспах республіки, говорить далі доповідач. Це велика сила. Достить сказати, що нині на кожну першину парторганізацію колгоспу припадає в середньому 42, а в радгоспах — 59 комуністів. Поліпшено розстановку комуністів на вирішальних ділянках. Пис-

ля XXIII з'їзду партії в колгоспах і радгоспах створено 5 тисяч бригадних і цехових партійних організацій і партійних груп.

Вже тепер, говорить наприкінці тов. Шелест, треба з усією силою розгорнути велику політичну й організаційську роботу по підготовці до XXIV з'їзду КПРС. Головне — мобілізувати партійні організації, колективи трудящих на повне виконання рішень XXIII з'їзду партії, на дострокове завершення завдань ювілейного року, планів п'ятирічки.

Немає сумніву, що підготовка до з'їзду нашої партії викличе нову хвилю політичної і виробничої активності трудящих України, продемонструє їх монолітну єдність і згуртованість навколо Комуністичної партії Радянського Союзу і Ленінського Центрального Комітету.

Промовці, які виступали в дебатах, говорили про величезне політичне і виробниче піднесення, що його викликали у трудівників міста й села рішення липневого Пленуму ЦК КПРС, про перспективи розвитку сільського господарства на найближчі роки, зосередили свою увагу на найважливіших питаннях, які стоять перед сільськими трудівниками. Промовці вносили конкретні пропозиції, спрямовані на успішне виконання рішень липневого Пленуму ЦК КПРС.

На Пленумі було схвалено ініціативу колективів промислових підприємств і будівельних організацій, які за рахунок використання внутрішніх резервів випускають додатково сільськогосподарські машини, устаткування, запасні частини, будівельні матеріали і конструкції, ведуть будівництво виробничих і культурно-побутових об'єктів у колгоспах і радгоспах республіки.

Пленум зобов'язав партійні, комсомольські і профспілкові організації всіляко підвищувати мобілізуючу роль соціалістичного змагання, вдосконалювати його форми і методи, широко застосовувати моральні стимули, розвивати творчу енергію і політичну активність трудящих, спрямовувати її на виконання виробничих завдань, які стоять перед кожним колективом.

В обговореному питанні прийнято постанову, в якій схвалено і прийнято до керівництва і неухильного виконання рішення липневого (1970 р.) Пленуму ЦК КПРС.

Пленум висловив впевненість у тому, що працівники сільського господарства, всі трудящі України докладуватимуть усіх сил для забезпечення збільшення виробництва сільськогосподарської продукції, новими трудовими перемогами зустрінуть XXIV з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу.

(РАТАУ).

ЖИВНІ ВІСТІ

Молотять
батько

З сином

Чи не найліпше серед живих колгоспу імені Чкалова Голованівського району працює екіпаж Поліщуків. Комбайнер Сергій Якович — комуніст, помічник, його син Микола — комсомолець. Що не день, то 14—15 гектарів площі, звільненої від валків ячменю, 490—500 центнерів дорідного зерна у колгоспній коморі.

Микола у батька пішов, деінде й повторюється їхній шлях. С. Я. Поліщук заочно закінчив середню школу. Миколу навчання в училищі механізації сільського господарства поєднує з відвідуванням загальноосвітньої школи сільської молоді. Закінчив училище, шоферські курси і середню школу.

Починаю спочатку, — жартував батько і пішов у тракторну бригаду причіплювачем. Потім за ним закріпили комбайна «СК-4», і Сергій Якович без помічника підготував його до жнив.

А тепер ось живуть удвох.

Л. ПОЛІЩУК.
Голованівський район.

Хліб
на

конвейері

У повній готовності зустріли живих пору водії Помічницької автоколони. З перших днів збирання врожаю вони забезпечили безперебійне транспортування зерна нового врожаю з колгоспних токів на Помічницьку реалбазу хлібопродуктів. Щоденні результати роботи водіїв вміщуються на дошці показників, яка вивішена біля входу на територію автобазу. У списку передових шоферів часто можна прочитати імена комсомольців Василя Жогана, Валентина Давидова та інших, які щодоби перевозять по 30 тонн зерна нового врожаю на відстань 11 кілометрів.

Колектив автоколони зобов'язався перевезти зерно в стрісці строки і без втрат.

І. ВЕДМІДЬ.
Новоукраїнський район.

наші
професії

ЕКЗАМЕН

Секретар партійної організації Анатолій Кирилович Шевченко міцно потиснув руку Григорію, вручив грошовий подарунок і поздоровив з перемогою — перевезенням першої тисячі центнерів зерна. Це було кілька днів тому, а зараз вже Григорій воює за третю тисячу. Час такий — не можна чекати. Жива ж. Їх справедливо називають екзаменом хлібороба.

На початку жнив водії важкої автомашини, комсомолец Григорій Яшан одержав завдання перевезти зерно від

комбайнів на тік. Поле знайоме, дороги звідені, машина надійна, маршрути сплановані, графіки визначені — все здавалося ясним, зрозумілим, проте, Григорія ні на хвилину не кидали думи.

Цього літа Григорій складав екзамен на атестат про закінчення середньої школи. Закінчив він вісім класів. Вдома склалися обставини так, що змушений був залишити школу і піти працювати. Не кидав рідної артілі, вона згодом послала його на курси шоферів. З того часу полюбив він дороги, свою неспокійну професію. І в армії водив машину, та все більше відчував, що потрібні глибокі знання, і особливо з математики і фізики.

Демобілізувавшись, подав заяву у вечірню середню школу. Вчився дуже добре... На першому екзамені з української літератури обрав тему про Леніна. Писав, довго думав над кожним рядком. Заїмав Іллічу своїм життям.

Писав і про жнив. Що, напевне, перевезитиме зерно. І збереже кожну зернину людям, Батьківщині.

І хіба могло статись інакше? Його призначили возити зерно від комбайна. І хіба не можна в ім'я тих дум, тієї любові не наважитись на більше? На надпланові рейси?

Трудовий день у Григорія починається на світанку, о четвертій, живе він далеко від центру, у спеціальні поспішає до гаража, заправляє паливом машину, пильно й уважно оглядає її — і в поле, до комбайна.

Комбайнери й нив не кидають. Шумлять зливи над полями, гримлять грози над степами, а хліб родить раз на рік, і погожі дні треба використати до найменшої хвилини. Випливають сонце й вітер роси — і комбайни в гонах, а недалеко автомашини, готові на перший поклик помчати стернями, підставляючи під янтарний струмінь кузови... Виповнить свою тритонку Григорій — і на тік. На току просить комсомольців:

— Розвантажуйте пошвидше. Сам допомагає їм. Тож ідуть

дорогі ювілейні зерна, то йде радість селом, поле ніби розщедрюється — є ділянки, які дають по 35—40 центнерів пшениці з гектара! Швидше б зібрати їх. Швидше б — комбайни не мусять простоювати й мити в загінках.

Григорій перший в колгоспі з 20 шоферів перевіз тисячу центнерів, потім другу і вже воює за третю!

Зраня й до вечора, буває й до 12 години ночі, а то й до першої — в дорозі й в дорозі. Трапляється, що робить по 19—20 рейсів за робочий день.

А по ньому, а за ним, теж випереджаючи всі графіки, всі розрахунки, ніби у фарватері йдуть друзі — Микола Березовський, Віктор Бринза, всі водії колгоспу.

Бо йде ще один екзамен у житті комсомольця Григорія Яшана.

Він написав заяву у партію. Цей екзамен хоче скласти на відмінно. На жнивних. На силосванні. На перевезенні буряків. Великий екзамен у великому ювілейному році...

М. СТОЯН.

Колгосп ім. Куйбишева
Новомиргородського району.

А в штабі—все спокійно...

- ТРИВОЖНИЙ СИГНАЛ З ОЛЕКСАНДРІВСЬКОГО РАЙОНУ
- НЕ ДОПУСКАТИ ПРОСТОЮ КОМБАЙНІВ
- «КП» — НЕ ФІКСАТОР, А БОЙОВИЙ ОРГАН

знаходиться в кількох стах метрах від будинку правління колгоспу. Три комбайни обмолочують горох. Знайомимся з комбайнерами — В. А. Боркута, А. К. Лосюк, Д. Н. Яровий.

— Як працюється?
— А як воно може працюватися, коли з автомашинами біда. Вчора простояли з ранку до двох годин дня, бо не було куди відвантажити горох. Сьогодні ось уже десять годин, а тільки по одній невантажній машині пішло від комбайнів.

— Отже, недовіда з автотранспортом?

— Та не тільки. Он у других бригадах при обмолоті працюють люди, які розрізняють валки. Біля наших комбайнів їх немає. Тому барабан часто забивається. Доводиться зупинити машину.

Дійсно, без допомоги комбайнам працювати важко. Окрім того, після проходження комбайна залишається частина гороху необмолоченою, оскільки валки різної ширини. Підкидати їх нікому. А слідом йдуть лушпильники, і наслідки людської праці гинуть на очах у хліборобів.

«Втрат не виявлено» — пригадує слова В. Дяченка.

— Були біля вашого агрегату «прожектористи», цікавилися, як іде робота?

Це питання задавалось майже всім комбайнерам, які працювали в полі.

— Ні.

«За кожним агрегатом закріплені комсомольці» — знову пригадує слова В. Дяченка.

Недоліків в організації жнив ба-

гато. З трьох бригад колгоспу лише в одній (другій бригаді) організовано змагання між комбайнерами, доведено норми виробітку, щоденно підбиваються підсумки роботи. Дані про хід збирання врожаю, які ви знайдете в агіткуточках на токах, вас лише дезінформують, оскільки давність їх тричотири дні. «Близькаві» чи «бойового листка» ви ведені з вогнем не знайдете. Що ж стосується агітаторів, то за весь період жнив агітатор побував лише біля одного комбайна.

Не будемо багато говорити про те, що й досі хлібороби не бачили виступу агіткульбригади, що в полі немає жодної автолавки чи бодай якого ларка, де б можна було купити предмети першої необхідності.

Колгосп «Зоря комунізму» по обмолоту зернових посідає одне з останніх місць в районі. Цьому є об'єктивні і суб'єктивні причини. З суб'єктивних тут названо лише кілька, а їх безумовно більше. І видно їх навіть з першого погляду. А от «прожектористи» колгоспу їх чомусь не бачать. Не чомусь, а тому, що не хочуть бачити. Вони не підготувалися до жнив, не бажають вникати в їх хід і сьогодні. Погодьтеся, що за весь період збирання зернових зробили один рейд на тік, щоб (знову цитуємо Дяченка) «перевірити, чи сторож не спить», дуже замало.

Б. КУМАНСЬКИЙ,
власкор «Молодого комунара».
Колгосп «Зоря комунізму»
Олександрівського району.

МОЛОДІ
ЖЕНЦІ

Комбайнер АНАТОЛІЙ МАСЛОВ з колгоспу ім. 10-річчя Жовтня Маловисківського району. Він поклав у валки хліба на площі 386 ГЕКТАРІВ і намолотив 5509 ЦЕНТНЕРІВ зерна;

комбайнер ГРИГОРІЙ КОЛЕСНИКОВ з цього ж колгоспу. Його результат — 387 ГЕКТАРІВ скошених хлібів і 4529 ЦЕНТНЕРІВ намолоченого зерна;

комбайнер ЛЕОНІД БАЛАН. У колгоспі «Зоря» Маловисківського району він скошив 155 ГЕКТАРІВ зернових і намолотив 4484 ЦЕНТНЕРИ хліба;

комсомолец ВАСИЛЬ РИЖОВ — комбайнер колгоспу ім. Енгельса Олександрівського району. Скошив 234 ГЕКТАРИ зернових, намолотивши 5400 ЦЕНТНЕРІВ хліба;

молодий комуніст ВАЛЕНТИН ЖЕЖЕРА — комбайнер колгоспу ім. Свердлова Олександрівського району. 212 ГЕКТАРІВ скошених хлібів, 5250 ЦЕНТНЕРІВ намолоченого зерна — такий його результат.

РЕДАКЦІЯ ОТРИМАЛА
ВІДПОВІДЬ

„КЛУБ

НЕТУДИХАТА“

Під таким заголовком в нашій газеті була надрукована критична стаття, в якій йшлося про незадовільний стан сільського клубу колгоспу імені В. І. Леніна Новоградківського району.

Секретар партійної організації артілі А. Гузема надіслав лист до редакції, де, зокрема, говориться, що «...стаття була обговорена на засіданні бюро парторганізації. Критику визнано справедливою. Вжиті заходи по ліквідації недоліків. З 22 липня ремонтна бригада приступила до ремонту клубу».

ДЛЯ МОЛОДОГО ВЧИТЕЛЯ

В КРАЇНІ, в період справжнього науково-технічного прогресу, відкриті широкі можливості для вибору професії. Партією поставлено основне завдання перед радянською школою — формувати свідомий вибір професії, щоб підготувати молодь до життя. Н. К. Крупська писала, що вся робота в школі повинна бути поставлена так, щоб допомогти дитині обрати професію. А це зобов'язує вчителя-вихователя проводити профорієнтаційну роботу з учнями. На допомогу вихователів вийшли посібники по профорієнтаційній роботі в школі, серед них — «Школа і вибір професії» (під редакцією А. Є. Голомшток та інших, вид. «Просвещение»).

В книзі подано основні розділи: соціально-економічні питання профорієнтації, психологічні і методичні питання профорієнтації, розвиток професійних інтересів учня, форми ознайомлення з професіями з метою професійної орієнтації, додаток, в якому розкрито методику профорієнтаційної роботи з учнями тощо.

Основна ідея збірника: допомогти вчителю-вихователю оволодіти змістом, методами і методикою профорієнтаційної роботи (на що вказує перелік розділів і зміст додатку). В книжці розглядаються актуальні як теоретичні, так і практичні питання по-

ліпшення профорієнтації в школі. В ній проводиться думка, що вибору професії недостатню увагу приділяють школа і сім'я. Вчителі слабо знають потреби народного господарства в кадрах, індивідуальні можливості сина чи дочки, що з'являються часто причиною випадкового вибору професії,

ДОПОМОЖИ
ОБРАТИ ШЛЯХ

приносить шкоду, як індивіду, так і державі. Тому першочергове завдання школи — ознайомити молодь з потребами народного господарства в спеціалістах, звернути увагу до робітничих професій, систематично вивчати індивідуальні особливості учнів, а цим самим допомогти правильно обрати професію.

В збірнику розкрито питання про форми розпо-

ділу праці (галузевої, технологічної, по трудових категоріях, кваліфікацій і посадах, функціональній і професійній), на основі яких групуються професії і спеціальності, даються методичні поради про реалізацію знань, є в книзі поради для вчителя, як проводити профконсультацію учнів з різними захворюваннями та їх трудовою влаштування.

Найбільшу практичну цінність становлять питання аналізу передового педагогічного досвіду по профорієнтації на уроках математики, фізики, на заняттях в шкільних майстернях, та в організації позакласної роботи (групи і клуби по інтересах, реферати про професії, спеціальні факультативні заняття по профорієнтації), подано цікаві наукові рекомендації про виховання професійних інтересів до сільськогосподарської праці та професії в сфері обслуговування, зокрема професії продавця.

Збірник розраховано на широку педагогічну громадськість (працівників шкіл, інститутів удосконалення вчителів, педагогічних інститутів). Його необхідно використати в підготовці до нового навчального року, в настановчих серпневих нарадах учителів.

В. АНТОНЕНКО,
старший викладач психології Кіровоградського педінституту ім. О.С. Пушкіна.

Наташа АКУЛОВА цього року закінчила Зибківську середню школу Онуфріївського району. Зараз вона працює на відвантаженні зерна від комбайна в колгоспі «Путь Октября». Фото В. КОВПАКА.

КИРОВОГРАДСЬКИЙ
центрального універсального. Він дарує відвідувачам не тільки різноманітні покупки, а й теплі дівочі посмішки. Конвейер світлого настрою неквапно рухається з першого поверху на другий, з другого — на третій. І майже всюди вас зустрічають зовсім молоді продавщиці. Та це і не дивно. Адже тільки комсомольська організація ЦУМу нараховує 218 чоловік.

Раніше дівчата тут проводили веселі «вогники», молодіжні вечори, зустрічі з поетами, артистами і т. д. Зараз цього немає. Причина?

Заспіваючи змістовного, цінного дозволя, член комітету комсомолу Жанна Н. (що відповідає за культмасовий сектор) ось уже рік, як вийшла заміж. В зв'язку з цією вельми серйозною подією, Жанна стала зовсім пасивною. Що ж, аргумент дійсно вагомий. І якщо його покласти на терези логіки деяких дівчат, то він переважить всілякі доводи і сподівання.

Наприклад, підходить секретар комсомольської організації ЦУМу Ніла Скляниченко до секретаря первинної комсомольської організації

(а організації в університеті) Люба К. — Любо, залишся сьогодні на кілька хвилин після зміни, треба дещо уточнити по передплатам на газети. — Не можу. — Чому? — Ну ти ж знаєш, як воно заміжній. Я вже не дівчина. Треба забігти в магазин, скупитися. А потім дома мене чекає чоловік... І справа, мабуть, не в кількох хвилинах. Адже

ПІСЛЯ ОДРУЖЕННЯ

зрозуміло і самій Любі К., що за такий мізерний відрізок часу черга за хлібом не виросте на кілометр, а тролейбус не зітре шини на дальньому маршруті. Тут зовсім інше. Люба вже... заміжня. І незважаючи на те, що одружена вона всього-навсього півроку, для неї вже все позаду: комсомольські доручення, диспут, збори і таке інше. Іноді диву даєшся. Вчор

ашня активістка, учасниця художньої самодіяльності, групкомсорг, буквально через місяць після одруження заходить в комітет комсомолу і заявляє: — Ви знаєте, я — заміжня. Будь ласка, переоберіть мене. В такі хвилини боляче дивитися на її обличчя, міцно стиснуті уста, на які замість посмішки лягає холодна тінь байдужості...

Коли чуєш, що дівчина після одруження починає знаходити десятки причин для того, щоб уникнути громадського доручення чи скласти з себе обов'язки комсомольського активіста, відразу пригадаєш чудову людину, секретаря комсомольської організації Кіровоградського ЦУМу Нілу Скляниченку, яка вже чотири роки одружена і яка весь цей час залишається справжнім вожаком своєї комсомолі. Між іншим, в цьому році Ніла закінчила заочно технікум радянської торгівлі. В неї є вже донька Оксана, якій виповнилося три роки. Але Ніла, як і раніше, у вірі громадських справ. В. ГОНЧАРЕНКО.

Таня БРАТЧЕНКО

АППАССИОНАТА

Застыл, слегка глаза прищуря
И подперев щеку рукой...
Он ясно слышит эту бурю,
Он видит грозы далеко.
Нильч ушел весь в эти звуки,
И сердце замерло в груди,
И нет усталости и муки,
И верой мудрый взгляд блещит.
Пророчит «Аппассионата»
Рассеять вековую мглу...
И гнев людской, как вал девятый,
Разрушит мрачную скалу.
Мелодия, как буреви́стник,
Пронзает мрачность черных туч,
А в небе вальсом, будто несня,
Зари зардеет первый луч!

Зовет звезда издали,
Дразнит собой воображение,
У человечества в веках
Живет крылатости стремление.
Окно для очи раствори,
И небо в сказку превратится,
Заговорит Экзюпери,
Ведя доверчивого принца.
На зов неведанной мечты,
Вся луной дышкою облита,
Шагнув из темной высоты
На Землю ступит Азита...
Ты слышишь зов иных миров?
Но лишь рассвет в окно ворвется,
Хотя угаснет ночь зов,
Стремление к звездам остается!..
г. Кировоград.

СТОРИНКА ДЛЯ ДІВЧАТ

«МАКСИ» ПРОТИ «МИНИ»

Свого часу відомий Будинок мод у Парижі демонстрував колекцію на весняно-літній сезон. Цей шопіринг парад мав визначити подальшу тенденцію її розвитку. Серед власників колекції були відомі модельєри Крістіан Діор, Ів Сен Лоран, П'єр Карден і Жак Естерел. На конкурс, де було показано дві тисячі моделей, вибухнула справжня мініатюра на віяні між прибічниками стилю «міні» і «макси». Лавірації між модельєрами становили зберегти ультракороткі сукні. Ів Сен Лоран і Карден пропонують

довжину до середини литки і до кісточок. А Діор та Шанель говорять, що довжина одягу повинна зупинитися на десяти сантиметрах нижче коліна. Власники ткацьких підприємств задоволені новою максімодою. Подовження одягу потребує більше тканин. А як реагують на це жінки? По-різному. Дехто проти максі-спідниць. «Якщо хочеш порвати сукню, можеш подовжувати її», — логічно констатують вони. «Чи не час одягатися як істоти, що спроможні міркувати, — питають другі, — чи залишимо моду, яка знеособлює людину?» Інші твердять: «Зараз всі носять те, кому що подобається». І висувають девіз: «Кожному стилю — свою довжину».

Через те, що 80 процентів показаних моделей були «макси», французьке радіо повідомило: «міні-спідниця»

подовжується». І нова довжина «макси» переможно входить у побут. По суті, вона відносно нова, а тридцять років жінки одягалися на цей кшталт. Ці протилежні тенденції утруднюють прогнози для журналістів мод. Але мода не може без кінця повертатися знову. З цього приводу одна французька журналістка пропонує художникам, архітекторам і артистам пошукати разом з модельєрами якийсь один рішення цього питання. До сьогодні продовжує існувати надкороткий і наддовгий одяг. Але «макси» завоює все більше прихильників.

Ніна КОВАЧЕВА.
Переклад з болгарського журналу «Жената днес» № 6, 1970 р.

В АВТОБУСІ було парно, хоч за вікном час від часу починався дощ. То накрапав лінійно, то припав довгими косами, плетучи мінливу примарну сітку. Злість розбирала на бабусь, котрі, вмиваючись поглом, наглухо закривали вікна зліва. Так, бачте, правила велелі!

Дорога

Нещавим, одноманітним здався степ. Не знаходив. На чому погляд застрівся. «Отам би я гору поставив, — міркував собі, — та диким лісом прикрив би її од вітру. Там би провалявся самісіньким уранцем берізка посадив, на двоє подорожним, а в проваллі струмля би кришталевий потічок. Щоб і сліду не залишилося від акуратної геометрії лісосмуг».

Я на мій світ гудив степ. А що дівчина, яка сиділа поруч, захищала його так, ніби відстоювала себе, то я кидав усе гостріші та гостріші репліки, часом явно несправедливі. Дразнив її і гадав, як вона викручуватиметься. Дівчина просто замовкла. Не знаю, чи образилась, чи

здивувалась, чи просто реагувала зневажливим спокоєм. Тільки згодом заговорила:

— Нема нічого милішого, як степ!

— Чим же він милий? — лукаво допитувалася я.

— Хвилі степом котяться. По пшеницях, по ячменях. Тоді, коли вітер хлібом колише, то й море з ним не зрівняється... Я збираюся до Києва, поступати у вуз. Як пощастить, закінчу інститут і сюди повернуся.

Сотні раз чув такі слова і міг би це сказати дівчині. Але чомусь не наслідився.

Вона говорила далі: — Я люблю з батьком на полювання ходити. Одного разу застала нас у степу гроза. Грім і блискавка, вітер і дощ. Зовсім випадково ми натрапили на зайчику. Вона своїм тілом прикривала зайченят, тремтіла, очевидно, від страху. Ми для неї були страшнішою грозою. Але не покинула дітей. Я накрила зайче семейство плащем. Так ми разом пережили грозу.

...Ніби й посміяло трохи в автобусі. Справді принагідні запахи степу, підсилені реплікою.

Дівчина живе у селі Вись Новомигородського району. Звати її Ольга Винник.

І. ЧОРНОГОРЕЦЬ.

РОВЕСНИЦІ БОРЮТЬСЯ

Жанна д'Арк з Ольстера

Англіська буржуазія цінує витонченість парламентського красномовства мало не так само високо, як породистих рисаків. Часто захоплені оплески в вигук «хір» (слухайте) лунали під склепінням Вестмінстерського абатства під час промов Шерідана і Галласона. Ллойд-Джорджа і Черчилля та інших парламентських златоустів. Але наведену нижче промову, котра не мала рівних у всій історії англійського парламентаризму, і кожне слово якої було звучним язасом англійським колонізаторам та їх адвокатам з вестмінстерського каплиці капіталістичної лжедемократії, — цю промову парламент вислухав серед мертвої тиші. Після неї не пролунали жод-

ного полемічного виступу, наче всі шістьсот з лишком майстрів словесних суперечок раптом осліпли...

Виступ дійсно був незвичайний, як і оратор. Ним була 22-річна Ірландка з Ольстера Бернадетта Девалін, дівчина з очима русалки й розсипаним на плечах рудим волоссям. Такого юного створіння ще ніколи не було серед англійських законодавців. Вона сказала:

— Я звинувачую англійський парламент у тому, що він протягом півсторіччя був байдужим, бездіяльним і глухим до становища в Ольстері; я звинувачую бейлфастський уряд у корупції, лицемірстві та нещадному пригнобленні народу; я звинувачую долонський лейбористський уряд у

співучасті в цих злочинах; я звинувачую ольстерських поліцаїв у варварській жорстокості. Тому я теж билася на барикадах Лондондеррі й старалася, аби кожний кинутий у барикаду камінь влучив у ціль...

Влучив у ціль і камінь, кинутий Бернадеттою з парламентської трибуни в пилку душителям Ірландського народу.

Англіські газети називають Бернадетту Девалін «Ірландською Жанною д'Арк». Вона народилася в родині сиріт у вбогому ольстерському містечку Кукстаун, втратила батька, коли їй було 12 років і разом з матір'ю та п'ятьма братами й сестрами, ще молодшими за неї, зазнала чимало злиднів, голоду і безправ'я. Та мити, працюючи до знемоги, зуміла все-таки дати дітям можливість вчитися. Бернадетта віддала бейлфастський університет.

— Я всім зобов'язана народоді й до кінця виконаю свій обов'язок перед ним, до кінця боротимусь за вільну, об'єднану, соціалістичну Ірландію, — каже дівчина.

Вона бореться за свої ідеали з усією мужністю й стійкістю, що їй вихували в ірландцях сім сторіч боротьби проти англійських гнобителів.

Скільки разів вона приходила на збіговиська фанатичних оранжистів (войовничих ольстерських протестантів-чорносотенців) і виполовувала там промови, сповнені гнівом і горем ірландських мас. Розлючені хулігани закидали її камінням, били до нестями, але одужавши, вона знову і знову приходила у дігва чорної сотні, а в дії народних повстань з'являлася на барикадах...

Понад 400 років тому англійські загарбники спалили в Руані Жанну д'Арк, засуджену за «чаклунство і зв'язки з дияволом». Сучасні колонізатори зробили б те саме з Бернадеттою, але вони не наважуються на це, бо добре знають, яким нестерпним вибухом гніву відповів би ірландський народ на повторення руанського злочину. Бернадетта стала голосом ольстерських мас і всієї Ірландії, і її незримо оберігає весь ірландський народ.

І хоч англійський суд засудив Бернадетту Девалін до шестимісячного ув'язнення, ольстерські «ультра», а разом з ними й всі англійські колонізатори тремтять перед тендітною ділянкою з очима русалки й розсипаним на плечах рудим волоссям...

ПОЗИВНІ летять в ніч. Позивні, котрі посилає чиясь рука, чийсь білий. Здається, навіть апарат відчуває той білий, а ніч глухо мовчить.

Лариса вибігає на вулицю, рвучко відкриває дверцята автомобіля і одягає навушники.

— Слідчий Любович виїздить на вулицю Молодіжну...

Машини стрімко мчить вперед. Там, у будинку № 10, вчинило злочин. Злочин вдерлися на квартиру, де жили учні з професійно-технічного училища. Про це Лариса чула по телефону, зараз їй доведеться зустрітись з ними. І вона поспішає.

Беззвучно, натренованим рухом Лариса відкриває двері, притримує

ПОЗИВНІ

ялчок англійського замка. На підлозі — розкидані речі, біля столу в калюжі крові, підвернувши праву руку під себе, лежить шістнадцятилітній юнак

Нараз у Ларисі все обривається в грудях:

— Втекли!

Та не вдалося злочинцям втекти далеко. Помітивши, що кущами крадуться підозрілі, діляничний міліціонер Микола Хмара вчасно зреагував. Вернигору і Явдошенку, робітників з «Укроптгосторгу», було затримано.

Слідство веде Лариса Любович...

Я розповіла тільки один з тих випадків,

ЛЕТЯТЬ

якими переповнені будні молодого слідчого відділення Кіровоградського міського відділу внутрішніх справ.

Й — 22 роки. Білява, стримана. Крізь скелечі окулярів дивляться на мене уважні світлі очі.

— Ненависть до правопорушників, злочинців, дармоїдів, хуліганів, — ось що примусило мене переступити поріг міліції.

Сім років Лариса була членом оперативної групи при міській комсомолу.

Якось вони проводили черговий рейд по куртожитку.

Біля входу на сходниках сидів п'яний. Розгойдуючись з боку на бік, він вимагав:

— Лоську мені на блюдечку!

Зібрались дівчата. Ста-

В НІЧ...

ли гнати п'яного, але він вчинив дебош.

Тут нагодились члени опергрупи.

— Мені так стало прикро, просто до сліз, що хлопець ображав дівчину. Я вирішила будь-що стати міліціонером і вести боротьбу проти таких, як той... Вступила до Одеського юридичного інституту...

...Вже давно за сімнадцять років, а робочий день закінчився. А вона все ще не йде. Треба оформити протоколи.

Нарешті, можна й додому, та дзвенить телефон: — На проспекті «Правди» надзвичайна подія...

Вислуховувати нема часу. Подробиці там, на місці...

Сьогодні побачення з Володимиром не відбулося. Він пробажить їй. Не образиться. Він знає: робота слідчого нелегка.

Л. МАРКІДОВА.
м. Кіровоград.

О. МОТОРНИЙ

Горлиця з яблуневого саду

(Продовження. Поч. в газетах за 16, 18, 21, 23 і 25 липня).

ПОВІСТЬ

Бригадир потормосив на рубку за комбінезон, він і не поворухнувся, штовхнувшись плечем.

Але Грицько навіть оком не глянув, і його могутнього хроніна не міг заглушити ніякий джаз.

— Хлопче! — повіз із дзвону бригадир. В повітрі серед дощ до запаху кислої вільності домішувалася ледь чутний інший гострий запах. Василь Степанович затерпів своїм шоломом холодної води із струмки і хлюпнув Грицькові в обличчя. Тракторист фыркнув, наче заяканий вінь, і поглянув навкруги, протираючи очі.

— А-а, дядьку... Зарастайте! Він мерщій схопився, перекавав транзистора з правої руки в ліву, і похитуючись, мов у танці, із змовницькою усмішкою почав здороватися.

— Я, дядьку Василью, трохи... той... Вчора, знаєте, виїхавши відзначався... Вчора відзначався, а сьогодні на погах не тримається! — суворо сказав бригадир. — І куди це годиться?

— А що? — присвистував Грицько. — Я, дядьку, в повній формі, ось тільки освіжуся студеною водичкою. І ні роботи... Я, знаєте, трактора зараз поведу і в тартарари. Дайте мені дорогу, я з ним у космос вирвуся!

— Я бачу, — обізвався Мезиник. — Що? Думаєте, не зможу?

— А зможеш... — Та я як махну! — розмахував Грицько руками, заточуючись.

— І так мухи падають, — усміхнувся бригадир.

Грицько не зрозумів натяку і запитав: — Чому?

— Від одного твого сьогоднішнього духу дохнути, — пояснив Василь Степанович. — І чого це ти так набрався?

Грицько довго ковався холодною водою, припадши до труби, потім підставив голову одним боком, повернувшись іншим, знову пив і знову підставляв під струмінь давно стрижену кудлату потилицю. Комбінезон на ньому промок спереду і ззаду, з розкушаного чуба капало.

— Ось... — казав Грицько. — Заря була в формі...

Але до повної форми йому було все ще далеко. Він хитався, як од вітру, валявся ногами, кренделів і, спитнувшись, падав, як неопірнений птах.

— Знаєш, ми зараз поїдемо, — Василь Степанович посадив Грицька до себе в коляску, дав у руки покинутого уранзистора. — Тримай.

Через хвилину мотоцикл вирвався з балки, помчав по курному шляху. Грицько в не помітив, на якому обійзку бригадир звернувся до села і, об'їждивши балку, в'їхав до куминового двору.

Зінька охала, то плакала, то лаялася, але п'яного, якого від швидкої їзди та погонювання зовсім розвезло, допомог-

ла завести в холодну світлицю і вкласти на ліжко.

— Що ж йому тепер? — питала вона сирішно. Синон заглядав у чарку і рапніше, і мати боялася, що на цей раз, у таку гарячу пору, це йому даремно поминеться.

— Наготуйте, кумо, добрий кухоль холодного сирцю, як прокинеться — хай опохмилиться, — сказав бригадир і сів на мотоцикл.

В табір він приїхав, коли сонце піднялося, як в добрий косарський сніданок. Над степом стояла все така ж задумлива жарина, і здімалася сім'я димки: в загінках ходили всі трактори. Грицькового «Беларуса» теж не було на стоянці.

— Чогось Грицько сьогодні не викинув, — відповіла на німе бригадиrove запитання стара куховарка, — то Вали сама зачепила плуга та й поїхала...

Текля виїхала руку з-під вибіленого фартуха і махнула в тому напрямку, де поїхала дівчина. Там, за лісосмугою, справді, гудів трактор. Бригадир забув про кашу, яка йому так смачно пахла вранці і яку хотів замовити сьогодні на обід, пішов навпроки до загінки.

Вали вела трактора із далеких гір і бачила, як бригадир міряє гайкину борозни.

— Що? Не мізко? — гукнула вона, порівнявшись з дядьком.

Погляд у неї був зосереджений, голос дзвінкий, як ніколи. Засмазіл руки цупко тримали кермо.

Василь Степанович підняв руку, щоб зупинитися. Обізвав машину.

— Ореши добре, — похвалив він племянницю. — Взагалі, молодець. Але отам, край загінки, посадила сірху...

Дівчина зашарілася: — Розорюю...

Бригадир ще запитав, скільки дозла мистил, і чи справно заводиться мотор, і наче неаромом сказав: — Доведеться, як бачиш, сьогодні несе день самій, Грицько, переказують, прихворів трохи, мабуть, чи не застудився наш завзятий рибалка...

— Може, вода ж холодна, — обізвався Вали. — А він всю ніч мисне...

VII.

Ще вчора Грицько нахромив черевиком і підірвав краватку. Довго командував матір'ю, поки догодила йому сорочкою. Оглянувши себе перед дзеркалом, задоволено сказав: — Порядок.

Вийшов до сараю, ще раз завіз мотоцикла, перевірив мотор, газонув так, що в сусідньому дворі з переляку по кушах закукудали курі. Заховавши ключики в кишеню і знов повторив: — Порядок.

Сказав так, щоб мати почула.

(Далі буде).

КІРОВОГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

оголошує прийом учнів

для підготовки:

мулярів, штукатурів, теслярів, малярів (строк навчання один рік);

столярів-теслярів, малярів-штукатурів (строк навчання два роки).

Приймаються юнаки та дівчата 1954—1955 років народження з освітою 8—10 класів.

Учні забезпечуються безплатним харчуванням, обмундируванням, спецодягом, гуртожитком і одержують 33 проценти сум, зароблених в період виробничої практики.

Для вступу треба подати заяву на ім'я директора, автобіографію, свідоцтво про народження, паспорт, документи про освіту (в оригіналі), характеристику з школи, довідку з місця проживання, довідку про сімейне становище і 6 фотокарток розміром 3x4 см.

Документи приймаються до 25 серпня.

Початок занять — 1 вересня 1970 року.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 8.

Довідки даються по телефону 2-47-54.

ДИРЕКЦІЯ.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 5

проводить набір учнів на 1970—1971

навчальний рік по спеціальностям:

мулярів, теслярів, штукатурів-малярів, слюсарів-трубозв'язачів, монтажників металоконструкцій і обладнання, столярів-теслярів. В училищі приймаються юнаки та дівчата віком 15—20 років з освітою 8—10 класів і демобілізовані воїни.

Строк навчання з освітою 10 класів один рік, з освітою 8 класів на спеціальності муляр і тесляр — один рік, решта — два роки.

Учні знаходяться на повному державному забезпеченні, інородні забезпечуються гуртожитком.

При бажанні учні можуть відвідувати загальноосвітню школу робітничої молоді (8—9—10 кл.).

Початок занять з 1-го вересня 1970 року.

Вступникам в училище необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження, документ про освіту, довідку з місця проживання та склад сім'ї, характеристику з школи, фотокартку.

Документи приймаються в канцелярії училища. Адреса училища: Кіровоградська область, м. Олександрія, селище Димитрово, вул. Трудрезервів, 23.

ДИРЕКЦІЯ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД ЧЕТВЕР, 30 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 17.40 — Телевізії. (К). 18.05 — Світ соціалізму. (М). 18.35 — Для дітей. «День звичайних пригод». (К).

19.15 — Міжнародне життя. (К). 19.45 — Радер і Константинов. «Нервовий брак». Вистава Іжевського театру. (Кіровоград). 21.45 — Кольорове телебачення. Творчий вечір М. Ульянова. (М). 23.10 — Телевізії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 19.45 — «Народження артиста». (Львів). 20.15 — Телебачення. (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Для тих, хто наживає. «Лірична пісня». (К). П'ЯТИЦЯ. 31 ЛИПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 —

Новини. (М). 10.15 — Художній фільм «Людина, яку я кохав». (Кіровоград). 17.45 — Телевізії. (К). 18.05 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Веселе містечко». (М). 18.30 — Кольорове телебачення. «У світі творчості». (М). 19.30 — Програма «Час». (М). 20.00 — Республіка живе. (К). 20.10 — «День за днем» — інформаційна програма. (Кіровоград). 20.25 — Телефільм. (Кіровоград). 20.55

«Комуніст живе». (Кіровоград). 21.05 — Оголошення. (Кіровоград). 21.10 — «Ви нам писали...» (К). 22.00 — Літературний театр. «Невгадали оповідання про минуле». (К). 22.55 — Кольорове телебачення. Чесноплат з кіноного спорту. (М). 23.45 — Телевізії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.35 — Фестиваль юних. (М). 20.10 — Література і сучасність. (К).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ІНГУЛЬСЬКЕ СІЛЬСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 4

оголошує набір учнів

НА 1970—1971 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на курси ТРАКТОРИСТІВ-МАШИНІСТІВ ШИРОКОГО ПРОФІЛЮ.

Строк навчання — 2 роки.

Приймаються юнаки і дівчата віком 15 років і в місяці з освітою 8, 9, 10 класів.

На курсах трактористів III класу строк навчання 1 рік, на курсах трактористів I — в місяці. Приймаються юнаки і дівчата віком 17 років.

При укладанні організований консультувати Устинівської заочної середньої школи, де учні можуть заочно навчатися у 8, 9, 10 і 11 класах загальноосвітньої школи.

Для вступу в училище необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора, направлення радгоспу чи колгоспу, свідоцтво про освіту, свідоцтво про народження чи паспорт, характеристику зі школи, довідку про стан здоров'я, довідку з місця проживання довідку про склад сім'ї, 6 фотокарток розміром 3x4 см.

Прийняті в училище забезпечуються стипендією в розмірі 10 карбованців на місяць, сімейні — 20 карбованців на місяць, спецодягом.

Документи приймаються щодня.

Початок занять з 1 вересня 1970 року.

Адреса училища: с. Інгульське Устинівського району, Кіровоградської області.

ДИРЕКЦІЯ.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКА СЕРЕДНЯ ШКОЛА-ІНТЕРНАТ

ПРОВОДИТЬ НАБІР УЧНІВ НА 1970—1971 НАВЧАЛЬНИЙ РІК ДО 1—10 КЛАСІВ

При вступі необхідно подати такі документи:

заяву на ім'я директора школи-інтернату; свідоцтво про народження (оригінал);

довідку з місця проживання — про склад сім'ї з зазначенням віку і заняття членів сім'ї;

довідку з місця роботи батьків чи опікунів про розмір зарплатної плати за серпень, (батьки-колгоспники пред'являють довідку про грошовий номінальний зарплаток за весь 1969 рік, батьки-пенсіонери довідку з відділу соціального забезпечення про розмір одержуваної пенсії);

медичну довідку про стан здоров'я (картка щеплень, аналіз на дифтерію, глісти, довідку про епідеміотечення, довідку від нашірного лікаря окуліста, вушного, довідку про загальний стан дитини);

особову справу учня (документи про освіту).

Навчання ведеється українською мовою, з іноземних мов вивчаються англійська та німецька.

Школа розташована в селищі Пантаївка і має зручне залізничне та автобусне сполучення з усіма містами і районами області.

Прийом документів щоденно з 8 до 16 годин, крім неділі. За довідками звертатися в канцелярію школи-інтернату: м. Олександрія, селище Пантаївка.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 30.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-33, решти відділів — 2-45-36.

БК 01268.

Індекс 01197.

Зам. № 3755.

Тираж 49 000.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

К
у
д
и
н
а
в
ч
а
т
и
с
я

ЗНАМ'ЯНСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФТЕХУЧИЛИЩЕ № 3

оголошує набір учнів на 1970—1971 навчальний рік по спеціальностям:

ЕЛЕКТРОМОНТЕРИ ПО ОСВІТЛЮВАЛЬНИХ І СИЛОВИХ МЕРЕЖАХ І СИЛОВОМУ ЕЛЕКТРООБЛАДНАННЮ — строк навчання 2 роки.

БРИГАДИРИ ПО БІЖУЧОМУ УТРИМАННЮ ЗАЛІЗНИЧНИХ КОЛІЙ — строк навчання 1,5 роки.

ПОКРІВЕЛЬНИКИ ВСІХ ВИДІВ ПОКРІВЛІ — строк навчання 2 роки.

АРМАТУРНИКИ - ЕЛЕКТРОЗВАРЮВАЛЬНИКИ — строк навчання 2 роки.

СТОЛЯР-ТЕСЛЯР — строк навчання 2 роки.

МАЛЯР-ШТУКАТУР — строк навчання 2 роки.

МУЛЯР — строк навчання 1 рік.

ТЕСЛЯРІ — строк навчання 1 рік.

Училище приймає юнаків і дівчат віком з 15 років і старше, які мають освіту 8—10 класів.

В період навчання учні знаходяться на повному державному забезпеченні з наданням гуртожитку.

Особи, що вступають до училища, повинні мати: паспорт (які не мають паспорту — свідоцтво про народження), свідоцтво про освіту, довідку з місця проживання, довідку про склад сім'ї, довідку про стан здоров'я — форма № 286, 4 фотокартки (3x4), характеристику зі школи.

Початок занять з 1 вересня 1970 року.

Після закінчення училища випускники направляються для роботи на залізничний транспорт Одесько-Кишинівської залізниці і користуються всіма пільгами працівників залізничного транспорту: дворазовим безкоштовним квитком по залізниці, один по Одеській дорозі і другий по мережі залізниць СРСР, картою на вулиці, гуртожитком і т. ін.

З питань прийому звертатися: м. Знам'янка Кіровоградської області, вул. Свердлова, № 18, профтехучилище № 3.

ДИРЕКЦІЯ.